

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 19ης Δεκεμβρίου 2019*

«Προσωπικό ιδιωτικής εταιρίας, παρόχου υπηρεσιών πληροφορικής εντός του θεσμικού οργάνου – Άρνηση παροχής προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής – Αρμοδιότητα του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη»

Στην υπόθεση T-504/18,

XG, εκπροσωπούμενος από τους S. Kaisergruber και A. Burghelle-Vernet, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την C. Ehrbar και τον T. Bohr,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2018, με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο ενέμεινε στην άρνηση παροχής στον προσφεύγοντα προσβάσεως στις εγκαταστάσεις του,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Nihoul (εισηγητή), προεδρεύοντα, J. Svaningsen και U. Öberg, δικαστές,

γραμματέας: M. Magescaux, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Οκτωβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων, XG, ήταν από [εμπιστευτικό]¹ υπάλληλος της εταιρίας [εμπιστευτικό] η οποία ανήκει στον όμιλο [εμπιστευτικό] (στο εξής: εργοδότης).

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

¹ Μη δημοσιοποιούμενα εμπιστευτικά στοιχεία.

- 2 Κατόπιν διαδικασίας διαγωνισμού, μια κοινοπραξία αποτελούμενη από [εμπιστευτικό] (στο εξής: αντισυμβαλλόμενη) συνήψε σύμβαση-πλαίσιο με την Ευρωπαϊκή Ένωση, αντικείμενο της οποίας ήταν η παροχή υπηρεσιών [εμπιστευτικό] στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή (στο εξής: σύμβαση-πλαίσιο).
- 3 Ο προσφεύγων τοποθετήθηκε από τον εργοδότη του ως [εμπιστευτικό] στη Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) [εμπιστευτικό] της Επιτροπής, η οποία ήταν εγκατεστημένη στο κτίριο [εμπιστευτικό] της Επιτροπής. Ως εκ τούτου, του χορηγήθηκε δελτίο προσβάσεως στα κτίρια της Επιτροπής.
- 4 Η σύμβαση-πλαίσιο τροποποιήθηκε με την πρόσθετη πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 2017 (στο εξής: πρόσθετη πράξη της συμβάσεως-πλαισίου), διά της οποίας προστέθηκε στη σύμβαση-πλαίσιο το άρθρο 1.14, το οποίο περιέχει ειδικούς όρους και προβλέπει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«2. Δυνάμει των άρθρων 3, 7 και 8 της απόφασης της Επιτροπής (ΕΚ, Ευρατόμ) 2015/443 [της 13ης Μαρτίου 2015,] σχετικά με την ασφάλεια στην Επιτροπή [ΕΕ 2015, L 72, σ. 41], είναι δυνατόν να διενεργείται έλεγχος του ιστορικού του επιτόπου απασχολούμενου προσωπικού, προς τον σκοπό της προλήψεως και του ελέγχου των κινδύνων για την ασφάλεια του προσωπικού, των περιουσιακών στοιχείων και των πληροφοριών της Επιτροπής. Επιπλέον, δυνάμει του βελγικού νόμου της 11ης Δεκεμβρίου 1998 περί διαβαθμίσεως και περί διαπιστεύσεων, βεβαιώσεων και γνωμοδοτήσεων ασφαλείας, η χορήγηση στο επιτόπου απασχολούμενο προσωπικό δικαιώματος προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της συμβαλλόμενης αρχής είναι δυνατόν να εξαρτάται από την προηγούμενη έκδοση θετικής γνωμοδοτήσεως ασφαλείας από τις βελγικές αρχές. Τα υφιστάμενα δικαιώματα προσβάσεως εξακολουθούν να ισχύουν εφόσον δεν εκδοθεί αρνητική γνωμοδότηση.

3. Προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα στις βελγικές αρχές να εκδώσουν γνωμοδότηση ασφαλείας, ο αντισυμβαλλόμενος παραδίδει στο ενδιαφερόμενο επιτόπου απασχολούμενο προσωπικό το συνημμένο έντυπο (έγγραφο κοινοποίησης). Τα έγγραφα κοινοποίησης, δεόντως συμπληρωμένα και υπογεγραμμένα (φέροντα την ένδειξη “έγγραφο κοινοποίησης”) επιστρέφονται στη Διεύθυνση Ασφαλείας της Επιτροπής (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, HR.DS – BERL 3/190) και ηλεκτρονικός κατάλογος, ενημερωμένος με τα αναγραφόμενα στο συνημμένο έντυπο προσωπικά δεδομένα, αποστέλλεται στην ηλεκτρονική διεύθυνση “EC-SECURITY-SCREENING@ec.europa.eu” το αργότερο εντός 30 ημερών από την υπογραφή της παρούσας πρόσθετης πράξεως.

4. Σε περίπτωση παραλείψεως ή αρνήσεως συμπληρώσεως του εγγράφου κοινοποίησης, είναι δυνατή η άρνηση παροχής στο προσωπικό δικαιώματος προσβάσεως στα κτίρια της Επιτροπής.

[...]

6. [...] Ο αντισυμβαλλόμενος δεσμεύεται να διαθέτει μόνον επιτόπου απασχολούμενο προσωπικό για το οποίο έχει εκδοθεί θετική γνωμοδότηση, για τα ακόλουθα κτίρια της Επιτροπής: [εμπιστευτικό] [...]».

- 5 Ακολούθως, η Επιτροπή επικοινωνήσε με τον εργοδότη προκειμένου να ζητήσει από τους υπαλλήλους του που εργάζονταν στα κτίρια της Επιτροπής να συναινέσουν στη διαδικασία εκδόσεως γνωμοδοτήσεως ασφαλείας.
- 6 Στις 26 Οκτωβρίου 2017 ο προσφεύγων, συμπληρώνοντας το προσαρτώμενο στην πρόσθετη πράξη της συμβάσεως-πλαισίου έγγραφο κοινοποίησης, δήλωσε ότι συναινεί να υποβληθεί ο φάκελός του σε έλεγχο ασφαλείας.
- 7 Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 2018, η comité interministériel pour la politique de siège (διυπουργική επιτροπή για την πολιτική της έδρας) (CIPS) ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η l’Autorité nationale de sécurité (Εθνική Αρχή Ασφαλείας) (ANS) διενήργησε έλεγχο ασφαλείας ως προς αυτόν και αποφάσισε να εκδώσει αρνητική γνωμοδότηση γι’ αυτόν (στο εξής: αρνητική γνωμοδότηση). Η εν

λόγω επισυναπτόμενη στο ως άνω έγγραφο γνωμοδότηση είχε ως αιτιολογία το γεγονός ότι ο προσφεύγων ήταν γνωστός στην Αστυνομία για πράξεις αφορώσες, πρώτον, σωματικές βλάβες και, δεύτερον, βιασμό ενηλίκου, όλες τελεσθείσες [εμπιστευτικό] κατά της πρώην συντρόφου του.

- 8 Στις 12 Απριλίου 2018, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της αρνητικής γνωμοδοτήσεως ενώπιον του αρμόδιου για τις διαπιστεύσεις, βεβαιώσεις και γνωμοδοτήσεις ασφαλείας βελγικού οργάνου προσφυγής (στο εξής: όργανο προσφυγής).
- 9 Στις 24 Απριλίου 2018, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ειδοποίησε την Επιτροπή ότι για τον προσφεύγοντα είχε εκδοθεί αρνητική γνωμοδότηση ασφαλείας.
- 10 Στις 25 Απριλίου 2018, κατόπιν παραλαβής της επιβεβαιώσεως της αρνητικής γνωμοδοτήσεως, η Επιτροπή προέβη σε ακρόαση του προσφεύγοντος παρουσία του εργοδότη του. Η εν λόγω ακρόαση διεξήχθη ενώπιον των Α και Β, υπαλλήλων του τμήματος «Διοικητικών μέτρων ασφαλείας» της Διευθύνσεως Ασφαλείας της Επιτροπής. Κληθείς να εκθέσει τις απόψεις του επί του ζητήματος της ελλείψεως θετικής γνωμοδοτήσεως ασφαλείας, ο προσφεύγων επισήμανε, μεταξύ άλλων, όσον αφορά την καταδίκη του για σωματικές βλάβες, ότι άσκησε έφεση κατά της εις βάρος του καταδικαστικής αποφάσεως και, όσον αφορά την πράξη του βιασμού, ότι για την υπόθεση αυτή είχε εκδοθεί διάταξη περί πάυσεως της ποινικής διώξεως.
- 11 Μετά το πέρας της εν λόγω ακροάσεως, αντίγραφο του πρακτικού της οποίας έλαβε ο προσφεύγων, του αφαιρέθηκε το δικαίωμα προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής (στο εξής: απόφαση της 25ης Απριλίου 2018). Στο πρακτικό της ακροάσεως του ο προσφεύγων περιγράφει το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής ως εξής:

«Μου γνωστοποιείτε ότι πρόκειται να μου αφαιρέσετε τα δελτία προσβάσεως λόγω της ελλείψεως θετικής γνωμοδοτήσεως. Κατόπιν αυτού, σας παραδίδω τις δύο μου κάρτες εισόδου [...]. Μου γνωστοποιείτε ότι έχω δικαίωμα να ζητήσω αργότερα, εγγράφως και αιτιολογημένα, την εκ νέου χορήγηση αδείας προσβάσεως στα κτίρια της Επιτροπής».

- 12 Με απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, το όργανο προσφυγής έκρινε ότι η αρνητική γνωμοδότηση ασφαλείας δεν είχε νόμιμο έρεισμα και ότι, κατά συνέπεια, το ίδιο δεν είχε αρμοδιότητα να αποφανθεί επί της βασιμότητας της εν λόγω γνωμοδοτήσεως (στο εξής: απόφαση του οργάνου προσφυγής).
- 13 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 28ης Ιουνίου 2018, ο εργοδότης κοινοποίησε στην Επιτροπή την απόφαση του οργάνου προσφυγής, υποστηρίζοντας ότι το εν λόγω όργανο αποφάσισε ότι η αρνητική γνωμοδότηση ασφαλείας της ANS «δεν [είχε] νόμιμο έρεισμα και, επομένως, [έπρεπε] να θεωρηθεί ανυπόστατη».
- 14 Με έγγραφο της 3ης Ιουλίου 2018 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή ενημέρωσε τον εργοδότη ότι «διατηρείται η απαγόρευση προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής για [τον προσφεύγοντα] βάσει του άρθρου 3 της αποφάσεως (ΕΚ, Ευρατόμ) 2015/443 της Επιτροπής, της 13ης Μαρτίου 2015, σχετικά με την ασφάλεια στην Επιτροπή», με την αιτιολογία ότι «η εκδοθείσα από την ANS αρνητική γνωμοδότηση δεν ακυρώθηκε από το όργανο προσφυγής». Το έγγραφο αυτό υπογράφεται από τη C, προϊσταμένη της μονάδας «Ασφάλεια πληροφοριών» της Διευθύνσεως Ασφαλείας της ΓΔ Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας της Επιτροπής.
- 15 Με έγγραφο της 24ης Ιουλίου 2018, οι πληρεξούσιοι του προσφεύγοντος ζήτησαν, μεταξύ άλλων, την κοινοποίηση της πράξεως με την οποία η ΓΔ Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας είχε αναθέσει στη C την αρμοδιότητα εκδόσεως αποφάσεων σχετικά με την πρόσβαση στα κτίρια.

- 16 Στις 3 Αυγούστου 2018, ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου πρωτοδικείου Βρυξελλών, Βέλγιο) αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με αίτημα την ακύρωση της αρνητικής γνωμοδοτήσεως.
- 17 Με έγγραφο της 10ης Αυγούστου 2018, η Επιτροπή επισήμανε στον προσφεύγοντα ότι, κατά την άποψή της, «τα αιτήματα που διατυπώθηκαν στο [από 24 Ιουλίου 2018] έγγραφό [του] [δεν ήταν] πλέον επίκαιρα», ιδίως κατόπιν της προσφυγής του ενώπιον του tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου πρωτοδικείου Βρυξελλών).
- 18 Στις 6 Σεπτεμβρίου 2018, ο εργοδότης ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η σύμβαση εργασίας του επρόκειτο να καταγγελθεί και ότι, σύμφωνα με την ισχύουσα βελγική εργατική νομοθεσία, η προθεσμία προειδοποιήσεως για την καταγγελία της συμβάσεως, διάρκειας εννέα εβδομάδων, θα άρχιζε να τρέχει στις 10 Σεπτεμβρίου 2018.
- 19 Με διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2018, το τμήμα ασφαλιστικών μέτρων του tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου πρωτοδικείου Βρυξελλών) ανέστειλε τα αποτελέσματα των γνωμοδοτήσεων της ANS ως προς τον προσφεύγοντα και υποχρέωσε το Βελγικό Δημόσιο να ζητήσει από την ANS να εκδώσει νέα γνωμοδότηση ασφαλείας.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Αυγούστου 2018, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 21 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ζητούσε την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 22 Στις 24 Αυγούστου 2018, ο προσφεύγων ζήτησε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 66 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, την τήρηση ανωνυμίας. Το εν λόγω αίτημα έγινε δεκτό με απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2018.
- 23 Με διάταξη της 11ης Σεπτεμβρίου 2018, ΧΓ κατά Επιτροπής (Τ-504/18 R, μη δημοσιευθείσα, ΕΥ:Τ:2018:526), ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 24 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα και τους έθεσε γραπτές ερωτήσεις. Οι διάδικοι απάντησαν στις εν λόγω ερωτήσεις εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 25 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 26 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη, ή, εν πάση περιπτώσει, να κρίνει ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου·

- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

- 27 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη για δύο λόγους: αφενός, διότι ο προσφεύγων, ο οποίος απολύθηκε από τον εργοδότη του, δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης απόφασης και, αφετέρου, διότι η προσφυγή στρέφεται κατά πράξεως επιβεβαιωτικής προηγούμενης απόφασης η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη.
- 28 Αν και η Επιτροπή δεν προέβαλε σχετική ένσταση απαραδέκτου, πρέπει να εξεταστεί, επιπλέον, αν η προσβαλλόμενη απόφαση, μολονότι εκδοθείσα στο πλαίσιο συμβατικής σχέσεως, δύναται να θεωρηθεί πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

Επί του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος

- 29 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων απώλεσε το έννομο συμφέρον του διότι, κατόπιν της απολύσεώς του από τον εργοδότη του, δεν μπορεί να ωφεληθεί από την ακύρωση της προσβαλλομένης απόφασης. Συγκεκριμένα, η άδεια προσβάσεως στις εγκαταστάσεις του εν λόγω οργάνου χορηγήθηκε σ' αυτόν αποκλειστικώς και μόνον υπό την ιδιότητά του ως υπαλλήλου του αντισυμβαλλομένου της Επιτροπής.
- 30 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή ακυρώσεως είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως είναι ικανή αφ' εαυτής να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. απόφαση της 18ης Μαρτίου 2010, Centre de Coordination Carrefour κατά Επιτροπής, T-94/08, EU:T:2010:98, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 31 Το έννομο συμφέρον πρέπει να είναι γεγεννημένο και ενεστώς και εκτιμάται κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής. Πρέπει, ωστόσο, να εξακολουθεί να υφίσταται έως την έκδοση της δικαστικής απόφασης, άλλως καταργείται η δίκη (αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburg κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 42, και της 18ης Μαρτίου 2010, Centre de Coordination Carrefour κατά Επιτροπής, T-94/08, EU:T:2010:98, σκέψη 49).
- 32 Εν προκειμένω, στις 6 Σεπτεμβρίου 2018, ήτοι μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, ο εργοδότης ενημέρωσε τον προσφεύγοντα ότι η σύμβαση εργασίας του επρόκειτο να καταγγελθεί και ότι, σύμφωνα με την ισχύουσα βελγική νομοθεσία περί συμβάσεως εργασίας, η προθεσμία προειδοποιήσεως για την καταγγελία της συμβάσεως, διάρκειας εννέα εβδομάδων, θα άρχιζε να τρέχει στις 10 Σεπτεμβρίου 2018.
- 33 Επομένως, η σύμβαση λύθηκε εντός του μηνός Νοεμβρίου 2018.

- 34 Εντούτοις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο προσφεύγων έχει απολέσει το έννομο συμφέρον του, αφού στις 24 Σεπτεμβρίου 2018 ο εργοδότης τού έγραψε:
- «Μόλις λάβεις θετική ειδοποίηση από την υπηρεσία ασφαλείας και έχει υποβληθεί στη ΓΔ [εμπιστευτικό] η αίτηση που σε αφορά, θα επαναφέρουμε σε ισχύ σύμβαση εργασίας σου με την εταιρία μας».
- 35 Από την εν λόγω επιστολή προκύπτει ότι, παρά την προσβαλλόμενη απόφαση, εξακολούθησε να υφίσταται δεσμός εμπιστοσύνης μεταξύ του προσφεύγοντος και του εργοδότη του, έτσι ώστε, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο προσφεύγων θα είχε και πάλι σοβαρή πιθανότητα να επαναπροσληφθεί.
- 36 Συναφώς, η Επιτροπή αβασίμως ισχυρίζεται ότι στην επιστολή της 24ης Σεπτεμβρίου 2018 δεν γίνεται λόγος περί ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά περί εκδόσεως θετικής γνωμοδοτήσεως ασφαλείας. Τούτο διότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, εναπόκειται στην Επιτροπή να συναγάγει τις συνέπειες της εν λόγω ακυρώσεως και δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο η ίδια να θεωρήσει ότι, ακόμη και ελλείψει θετικής γνωμοδοτήσεως ασφαλείας, πρέπει να χορηγηθεί εκ νέου στον προσφεύγοντα άδεια προσβάσεως στα κτίριά της.
- 37 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, ο προσφεύγων διατηρεί έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση πράξεως θεσμικού οργάνου της Ένωσης, προκειμένου να αποτραπεί το ενδεχόμενο επαναλήψεως της προβαλλομένης παρανομίας στο μέλλον, υπό τον όρο ότι τέτοιο ενδεχόμενο υφίσταται ανεξαρτήτως των περιστάσεων της υποθέσεως στο πλαίσιο της οποίας ασκήθηκε η συγκεκριμένη προσφυγή (πρβλ. απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψεις 50 έως 52).
- 38 Στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον ο προσφεύγων προσληφθεί εκ νέου από τον εργοδότη, έχει συμφέρον να μη ληφθεί εκ νέου από την Επιτροπή απόφαση με τις ίδιες παρανομίες με αυτές που προβάλλονται με την υπό κρίση προσφυγή.
- 39 Για τους λόγους αυτούς, η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του ζητήματος αν η προσβαλλόμενη απόφαση έχει επιβεβαιωτικό χαρακτήρα

- 40 Κατά την Επιτροπή, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, διότι είναι πράξη αμιγώς επιβεβαιωτική της αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2018, διά της οποίας αφαιρέθηκε από τον προσφεύγοντα το δελτίο προσβάσεώς του στις εγκαταστάσεις της. Δεδομένου δε ότι δεν ασκήθηκε προσφυγή κατά της εν λόγω αποφάσεως εντός της προβλεπόμενης στο άρθρο 263, τελευταίο εδάφιο, ΣΛΕΕ δίμηνης προθεσμίας, η απόφαση αυτή έχει καταστεί απρόσβλητη. Επομένως, η υπό κρίση προσφυγή, ασκηθείσα κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως η οποία έχει ως μοναδικό αντικείμενο τη διατήρηση της εν λόγω απαγορεύσεως προσβάσεως, είναι अपαράδεκτη.
- 41 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως αμιγώς επιβεβαιωτικής προγενέστερης αποφάσεως η οποία κατέστη απρόσβλητη είναι απαράδεκτη. Μια πράξη είναι αμιγώς επιβεβαιωτική προγενέστερης αποφάσεως, εάν δεν περιέχει κανένα νέο στοιχείο σε σχέση με την προγενέστερη πράξη και δεν προηγήθηκε της εκδόσεώς της επανεξέταση της καταστάσεως του αποδέκτη της αποφάσεως αυτής (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 2001, Inpesca κατά Επιτροπής, T-186/98, EU:T:2001:42, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 42 Πάντως, ο επιβεβαιωτικός ή μη χαρακτήρας μιας πράξεως δεν μπορεί να εκτιμάται με αποκλειστικό γνώμονα το περιεχόμενό του σε σχέση με αυτό της προγενέστερης αποφάσεως την οποία επιβεβαιώνει. Πράγματι, πρέπει επίσης να εκτιμάται ο χαρακτήρας της προσβαλλομένης πράξεως σε σχέση προς τη φύση της αιτήσεως της οποίας αυτή συνιστά απάντηση (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 2001, *Inpesca* κατά Επιτροπής, T-186/98, EU:T:2001:42, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 43 Ειδικότερα, αν η πράξη συνιστά απάντηση σε αίτηση με την οποία προβάλλονται νέα και ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και ζητείται από τη διοίκηση να προβεί σε επανεξέταση της προγενέστερης αποφάσεως, η πράξη αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί αμιγώς επιβεβαιωτική, καθόσον αποφαινεται επί των περιστατικών αυτών και περιέχει, επομένως, ένα νέο στοιχείο σε σχέση με την προγενέστερη απόφαση (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 2001, *Inpesca* κατά Επιτροπής, T-186/98, EU:T:2001:42, σκέψη 46).
- 44 Για να θεωρηθεί ένα πραγματικό περιστατικό νέο, πρέπει τόσο ο προσφεύγων όσο και η διοίκηση να μην ήταν σε θέση να γνωρίζουν το οικείο περιστατικό κατά την έκδοση της προγενέστερης αποφάσεως· η προϋπόθεση αυτή πληρούται, κατά μείζονα λόγο, αν το εν λόγω περιστατικό συνέβη μετά την έκδοση της προγενέστερης αποφάσεως (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 2001, *Inpesca* κατά Επιτροπής, T-186/98, EU:T:2001:42, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 45 Για να θεωρείται ουσιώδες, το οικείο πραγματικό περιστατικό πρέπει να είναι ικανό να τροποποιήσει ουσιωδώς την κατάσταση του προσφεύγοντος στην οποία στηρίχθηκε η αρχική αίτηση για την οποία εκδόθηκε η καταστάσα απρόσβλητη προγενέστερη απόφαση (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 2001, *Inpesca* κατά Επιτροπής, T-186/98, EU:T:2001:42, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 46 Στην προκειμένη περίπτωση, διαπιστώνεται ότι με την απόφαση της 25ης Απριλίου 2018 η Επιτροπή, προκειμένου να αφαιρέσει από τον προσφεύγοντα το δικαίωμα προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της, έλαβε ιδίως υπόψη την αρνητική γνωμοδότηση που διατύπωσε γι' αυτόν η ANS.
- 47 Ακολούθως, ο προσφεύγων αμφισβήτησε τη νομιμότητα της εν λόγω γνωμοδοτήσεως ασφαλείας ενώπιον του οργάνου προσφυγής, το οποίο στις 20 Ιουνίου 2018 αποφάσισε ότι «η γνωμοδότηση όπως διατυπώθηκε από την [ANS] δεν [είχε] νόμιμο έρεισμα» και ότι, κατά συνέπεια, «[το όργανο αυτό] δεν [είχε] αρμοδιότητα να αποφανθεί επί της βασιμότητας ή μη της [εν λόγω] γνωμοδοτήσεως».
- 48 Με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 28ης Ιουνίου 2018, ο εργοδότης υπέβαλε, κατόπιν τούτου, την απόφαση του οργάνου προσφυγής στην Επιτροπή, με την αιτιολογία ότι, κατά την άποψή του, λαμβανομένης υπόψη της συγκεκριμένης αποφάσεως, η αρνητική γνωμοδότηση ασφαλείας έπρεπε να θεωρηθεί ανυπόστατη.
- 49 Συνεπώς, η αίτηση αναθεωρήσεως της αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2018 στηριζόταν στην απόφαση του οργάνου προσφυγής.
- 50 Επομένως, η απόφαση του οργάνου προσφυγής αποτελεί νέο πραγματικό περιστατικό κατά την έννοια της προμνησθείσας στη σκέψη 44 ανωτέρω νομολογίας, δεδομένου ότι εκδόθηκε στις 20 Ιουνίου 2018, ήτοι μετά την αρχική απόφαση, η οποία έχει ημερομηνία 25 Απριλίου 2018.
- 51 Η απόφαση του οργάνου προσφυγής είναι επίσης ουσιώδης. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι σ' αυτήν περιλαμβάνεται κρίση περί του ότι η αρνητική γνωμοδότηση δεν έχει νόμιμο έρεισμα, η εν λόγω απόφαση θέτει εν αμφιβόλω ένα σημαντικό στοιχείο το οποίο έλαβε υπόψη η Επιτροπή για την έκδοση της αποφάσεως της 25ης Απριλίου 2018 και δημιουργεί την εντύπωση ότι η απόφαση αυτή θα μπορούσε να αναθεωρηθεί.

- 52 Λαμβάνοντας γνώση του νέου αυτού στοιχείου από τον εργοδότη του προσφεύγοντος, η Επιτροπή επανεξέτασε την κατάσταση του προσφεύγοντος, καθόσον έκρινε ότι, εφόσον το όργανο προσφυγής δεν ακύρωσε την αρνητική γνωμοδότηση, η απαγόρευση προσβάσεως που του είχε επιβληθεί στις 25 Απριλίου 2018 έπρεπε να διατηρηθεί.
- 53 Συνεπώς, πρέπει να κριθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει επιβεβαιωτικό χαρακτήρα και ότι, ως εκ τούτου, η υπό κρίση προσφυγή δεν μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτη για τον λόγο αυτό.

Επί του ζητήματος αν η προσβαλλόμενη απόφαση μπορεί να αποσπασθεί από το συμβατικό πλαίσιο εντός του οποίου εξεδόθη

- 54 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, τα δικαστήρια της Ένωσης ελέγχουν τη νομιμότητα των πράξεων των θεσμικών οργάνων που παράγουν νομικά αποτελέσματα έναντι τρίτων.
- 55 Κατά πάγια νομολογία, η αρμοδιότητα αυτή αφορά μόνον τις πράξεις που προβλέπονται στο άρθρο 288 ΣΛΕΕ, ήτοι τις αποφάσεις τις οποίες τα θεσμικά όργανα καλούνται να λάβουν υπό τις προβλεπόμενες στη Συνθήκη ΛΕΕ προϋποθέσεις (βλ. διάταξη της 10ης Μαΐου 2004, Musée Grévin κατά Επιτροπής, T-314/03 και T-378/03, EU:T:2004:139, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 56 Αντιθέτως, οι πράξεις που εκδίδουν τα θεσμικά όργανα και εντάσσονται σε αμιγώς συμβατικό πλαίσιο με το οποίο είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένες δεν περιλαμβάνονται, λόγω της φύσεώς τους, μεταξύ των προβλεπόμενων στο άρθρο 288 ΣΛΕΕ πράξεων, των οποίων η ακύρωση μπορεί να ζητηθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ (αποφάσεις της 17ης Ιουνίου 2010, CEVA κατά Επιτροπής, T-428/07 και T-455/07, EU:T:2010:240, σκέψη 52, της 24ης Οκτωβρίου 2014, Technische Universität Dresden κατά Επιτροπής, T-29/11, EU:T:2014:912, σκέψη 29, και διάταξη της 6ης Ιανουαρίου 2015, S'art κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-36/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:13, σκέψη 30).
- 57 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφυγή αναμφιβόλως εντάσσεται σε συμβατικό πλαίσιο.
- 58 Συγκεκριμένα, ο κώδικας συμπεριφοράς ο οποίος επισυνάπτεται στη συναφθείσα στις 8 Φεβρουαρίου 2017 σύμβαση μεταξύ του προσφεύγοντος και του εργοδότη του προβλέπει ότι ο εξωτερικός σύμβουλος που εργάζεται για την Επιτροπή δεσμεύεται να συμμορφώνεται προς τους όρους των υπηρεσιών ασφαλείας της Επιτροπής.
- 59 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη σκέψη 4 ανωτέρω, η πρόσθετη πράξη της συμβάσεως-πλαίσιο προβλέπει ότι, δυνάμει των άρθρων 3, 7 και 8 της αποφάσεως 2015/443, η Επιτροπή μπορεί να διενεργεί έλεγχο του ιστορικού του υπηρετούντος επιτόπου προσωπικού, προς τον σκοπό της προλήψεως και του ελέγχου των κινδύνων για την ασφάλεια του προσωπικού, των περιουσιακών στοιχείων και των πληροφοριών της, ότι η χορήγηση στο επιτόπιο προσωπικό δικαιωμάτων προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της συμβαλλόμενης αρχής μπορεί να εξαρτάται από την έκδοση θετικής γνωμοδότησεως ασφαλείας από τις βελγικές αρχές, ότι τα υφιστάμενα δικαιώματα προσβάσεως εξακολουθούν να ισχύουν υπό τον όρο ότι δεν έχει εκδοθεί αρνητική γνωμοδότηση ασφαλείας και ότι ο αντισυμβαλλόμενος δεσμεύεται να διαθέτει, στα απαριθμούμενα στην πρόσθετη πράξη κτίρια της Επιτροπής, μόνον επιτόπου απασχολούμενο προσωπικό για το οποίο έχει εκδοθεί θετική γνωμοδότηση ασφαλείας.
- 60 Ωστόσο, κατά τη νομολογία, πράξη εκδοθείσα από θεσμικό όργανο εντός συμβατικού πλαισίου πρέπει να θεωρείται ότι μπορεί να αποσπασθεί από την εν λόγω σύμβαση εφόσον, αφενός, εκδόθηκε από το θεσμικό αυτό όργανο κατά την άσκηση των ιδίων αρμοδιοτήτων του και, αφετέρου, παράγει αφ' εαυτής δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμει να θίξουν τα συμφέροντα του αποδέκτη της και μπορεί, επομένως, να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Υπό τις περιστάσεις αυτές,

προσφυγή ακυρώσεως ασκηθείσα από τον αποδέκτη της πράξεως πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή (βλ. διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 2011, *Groupement Adriano, Jaime Ribeiro, Conduril* κατά Επιτροπής, T-335/09, EU:T:2011:614, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 61 Στο πλαίσιο αυτό, ως «ίδιες αρμοδιότητες θεσμικού οργάνου» πρέπει να νοούνται εκείνες οι οποίες, αντλούμενες από τις Συνθήκες ή το παράγωγο δίκαιο, σχετίζονται με τα προνόμια του δημόσιας εξουσίας και του επιτρέπουν έτσι να δημιουργήσει ή να τροποποιήσει, μονομερώς, δικαιώματα και υποχρεώσεις έναντι τρίτου (διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 2011, *Groupement Adriano, Jaime Ribeiro, Conduril* κατά Επιτροπής, T-335/09, EU:T:2011:614, σκέψη 33).
- 62 Οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται εν προκειμένω.
- 63 Αφενός, η προσβαλλόμενη απόφαση εξεδόθη από την Επιτροπή επί τη βάση της αποφάσεως 2015/443, η οποία απονέμει στο εν λόγω θεσμικό όργανο ίδιες αρμοδιότητες που αποσκοπούν, μεταξύ άλλων, στη διαφύλαξη της ασφάλειας εντός των εγκαταστάσεών της.
- 64 Αφετέρου, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η προσβαλλόμενη απόφαση, διατηρώντας την απαγόρευση προσβάσεως του προσφεύγοντος στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής, παράγει, μονομερώς και ανεξαρτήτως των μνημονευόμενων στις σκέψεις 58 και 59 ανωτέρω συμβάσεων, δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα επί της καταστάσεως τρίτου και, κατά συνέπεια, αποτελεί πράξη ασκήσεως δημόσιας εξουσίας.
- 65 Εξάλλου, τα εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως παραγόμενα έννομα αποτελέσματα υπερβαίνουν τη συμβατική σφαίρα, καθόσον η απόφαση αυτή έχει ως συνέπεια ότι στερεί από τον προσφεύγοντα, ακόμη και ως επισκέπτη, κάθε δικαίωμα προσβάσεως στις εγκαταστάσεις.
- 66 Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί πράξη δυνάμενη να αποσπαστεί από τη σύμβαση, κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

Επί της ουσίας

- 67 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται αναρμοδιότητα του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται παράβαση του άρθρου 3 της αποφάσεως (ΕΚ, Ευρατόμ) 2015/443 της Επιτροπής, καθώς και έλλειψη νόμιμης βάσης της προσβαλλομένης αποφάσεως. Με τον τρίτο λόγο προβάλλεται προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Με τον τέταρτο λόγο προβάλλεται, επικουρικός, παράβαση του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, του άρθρου 41, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ένωσης και παραβίαση των αρχών της τυπικής και ουσιαστικής αιτιολογήσεως των μονομερών πράξεων.
- 68 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να εξετάσει, καταρχάς, τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως καθ' ό μέρος αφορά παράβαση του άρθρου 3 της αποφάσεως 2015/443.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, κατά το μέρος που αφορά παράβαση του άρθρου 3 της αποφάσεως 2015/443

- 69 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται νομίμου βάσεως για τον λόγο, ιδίως, ότι το άρθρο 3 της αποφάσεως 2015/443, στο οποίο παραπέμπει η προσβαλλόμενη απόφαση, δεν προβλέπει τη δυνατότητα στερήσεως του δικαιώματος προσβάσεως στα κτίρια της Επιτροπής, αλλά αποτελεί γενική διάταξη η οποία παραπέμπει στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, στο πρωτόκολλο αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 266) και στο εθνικό δίκαιο.

- 70 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση πράγματι γίνεται παραπομπή στο άρθρο 3 της αποφάσεως 2015/443.
- 71 Όπως τονίζει ο προσφεύγων, το άρθρο 3 της αποφάσεως 2015/443 απαριθμεί τις διατάξεις και τις αρχές που οφείλει να τηρεί η Επιτροπή κατά την εφαρμογή της αποφάσεως αυτής, αλλά δεν της παρέχει την απαιτούμενη εξουσία για λήψη μέτρων περιοριστικών της προσβάσεως τρίτων στις εγκαταστάσεις της.
- 72 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η μνεία του άρθρου 3 της αποφάσεως 2015/443 στην προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά εκ παραδρομής σφάλμα και ότι, στην πραγματικότητα, έπρεπε να μνημονεύεται σ' αυτήν το άρθρο 12 της αυτής αποφάσεως.
- 73 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως επισημαίνει η Επιτροπή, το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2015/443 παρέχει στο εντεταλμένο βάσει του άρθρου 5 της ίδιας αποφάσεως προσωπικό την αρμοδιότητα να απαγορεύει την είσοδο στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής.
- 74 Η δε μνεία του άρθρου 3 της αποφάσεως 2015/443 στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεδομένου ότι προδήλως αποτελεί εκ παραδρομής σφάλμα, δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομική βάση ή το κύρος της αποφάσεως αυτής.
- 75 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως καθ' ό μέρος αφορά την παραπομπή στην απόφαση 2015/443 πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά αναρμοδιότητα του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση

- 76 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η C, προϊσταμένη της μονάδας «Ασφάλεια πληροφοριών» της Διευθύνσεως Ασφαλείας της ΓΔ Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας, δεν ήταν αρμόδια να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 77 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 17 της αποφάσεως 2015/443 προβλέπει ότι οι αρμοδιότητες της Επιτροπής που μνημονεύονται στην εν λόγω απόφαση ασκούνται από τη ΓΔ Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας υπό την εποπτεία και την ευθύνη του μέλους της Επιτροπής που είναι υπεύθυνο για θέματα ασφαλείας.
- 78 Στο πλαίσιο αυτό, το άρθρο 5 παράγραφος 1, της αποφάσεως 2015/443 ορίζει τα εξής:

«Μόνο σε εξουσιοδοτημένα μέλη του προσωπικού βάσει ονομαστικής εντολής η οποία ανατίθεται από τον Γενικό Διευθυντή Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας, στο πλαίσιο των τρεχόντων καθηκόντων τους, μπορεί να εκχωρηθεί η εξουσία να λάβουν ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα:

1. να φέρουν όπλα,
2. να διεξάγουν έρευνες ασφαλείας κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 13,
3. να λαμβάνουν μέτρα ασφαλείας κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 12, όπως προσδιορίζονται στην εντολή.»

79 Το δε άρθρο 12 της αποφάσεως 2015/443 ορίζει, στην παράγραφο 1, τα εξής:

«Για την κατοχύρωση της ασφάλειας στην Επιτροπή και για την πρόληψη και τον έλεγχο κινδύνων, το εντεταλμένο προσωπικό βάσει του άρθρου 5 δύναται, σύμφωνα με τις αρχές που καθορίζονται στο άρθρο 3, να λαμβάνει, μεταξύ άλλων, ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα ασφαλείας:

[...]

β) περιορισμένα μέτρα τα οποία αφορούν πρόσωπα που συνιστούν απειλή για την ασφάλεια, περιλαμβανομένης της διαταγής για αποχώρηση προσώπων από τις εγκαταστάσεις της Επιτροπής, της συνοδείας προσώπων για την έξοδό τους από τις εγκαταστάσεις της Επιτροπής, της απαγόρευσης εισόδου προσώπων στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής για ορισμένο χρονικό διάστημα, το οποίο καθορίζεται σύμφωνα με κριτήρια που προσδιορίζονται στους κανόνες εφαρμογής·

[...]».

80 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι, για την έκδοση αποφάσεως απαγορεύσεως προσβάσεως, όπως η προσβαλλόμενη, ο υπάλληλος της Επιτροπής πρέπει να διαθέτει ονομαστική εντολή η οποία του ανατίθεται από τον Γενικό Διευθυντή Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας.

81 Η υποχρέωση αναθέσεως ονομαστικής εντολής συνεπάγεται ότι η εντολή αυτή πρέπει είναι έγγραφη, όπως επιβεβαιώνεται από τη φράση «όπως προσδιορίζονται στην εντολή» του άρθρου 5, παράγραφος 1, σημείο 3, της αποφάσεως 2015/443.

82 Στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από την Επιτροπή να διευκρινίσει αν η C, η οποία υπογράφει την προσβαλλόμενη απόφαση, ανήκει στο ονομαστικώς εντεταλμένο προσωπικό κατά την έννοια του άρθρου 5 της αποφάσεως 2015/443.

83 Όπως προκύπτει από την απάντηση της Επιτροπής, η C δεν είχε λάβει ονομαστική εντολή για λήψη μέτρων προβλεπόμενων στο άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2015/443.

84 Επομένως, διαπιστώνεται ότι το πρόσωπο που υπογράφει την προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν εξουσιοδοτημένο να εκδώσει την απόφαση αυτή κατά τα οριζόμενα στην απόφαση 2015/443.

85 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστήριξε ότι ο προϊστάμενος μονάδας της Διευθύνσεως Ασφαλείας είχε την εξουσία να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, διότι διέθετε εξουσιοδότηση υπογραφής από τον διευθυντή της εν λόγω Διευθύνσεως προκειμένου να εκπροσωπεί την Επιτροπή ενώπιον τρίτων όσον αφορά την πολιτική ασφαλείας.

86 Για την απόδειξη της εξουσιοδοτήσεως υπογραφής την οποία επικαλέσθηκε, η Επιτροπή προσκόμισε έγγραφο με την περιγραφή των καθηκόντων της θέσεως της C. Στο έγγραφο αυτό ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι ο προϊστάμενος της μονάδας «Ασφάλεια πληροφοριών» της Διευθύνσεως Ασφαλείας της ΓΔ Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας εκπροσωπεί την Επιτροπή ενώπιον των εκπροσώπων των κρατών μελών και τρίτων κρατών, καθώς και των δημόσιων και ιδιωτικών οργανισμών, όσον αφορά την πολιτική ασφαλείας και τα λοιπά θέματα που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα της μονάδας αυτής.

87 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η εξουσιοδότηση υπογραφής διακρίνεται από τη μεταβίβαση αρμοδιότητας, καθόσον ο εξουσιοδοτών δεν μεταβιβάζει αρμοδιότητα στον εξουσιοδοτούμενο, ο τελευταίος δε αποκτά απλώς την εξουσία να καταρτίζει και να υπογράφει, στο όνομά του και για λογαριασμό του εξουσιοδοτούντος, το έγγραφο της αποφάσεως της οποίας το περιεχόμενο έχει καθοριστεί από τον εξουσιοδοτούντα. Εξάλλου, η εξουσιοδότηση υπογραφής πρέπει να αφορά σαφώς καθορισμένα διαχειριστικά και διοικητικά μέτρα.

- 88 Εν προκειμένω, πρώτον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι αρμοδιότητες που μνημονεύονται στο έγγραφο που διαλαμβάνεται στη σκέψη 86 ανωτέρω δεν περιλαμβάνουν κατ' ανάγκην την εξουσία λήψεως μέτρων απαγορεύσεως της προσβάσεως στις εγκαταστάσεις της Επιτροπής.
- 89 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι, πέραν του ότι το εν λόγω έγγραφο δεν φέρει υπογραφή, η περιγραφή των αρμοδιοτήτων της C που περιλαμβάνεται σ' αυτό δεν πληροί, λόγω του γενικού χαρακτήρα της, την απαίτηση σαφήνειας που ισχύει όσον αφορά τον καθορισμό των μέτρων για τα οποία δίδεται η εξουσιοδότηση υπογραφής.
- 90 Τρίτον, τοιαύτη εξουσιοδότηση υπογραφής είναι αντίθετη με την απόφαση 2015/443 η οποία, για τη λήψη μέτρου απαγορεύσεως προσβάσεως, απαιτεί ονομαστική και ρητή εντολή από τον Διευθυντή της ΓΔ Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας.
- 91 Υπό τις συνθήκες αυτές, κρίνεται ότι η C δεν ήταν αρμόδια να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 92 Κατά την Επιτροπή, η συγκεκριμένη παρανομία, ακόμη και αν γίνει δεκτή, θα συνεπάγεται την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως μόνον στην περίπτωση που ο προσφεύγων αποδείξει ότι εθίγη κάποια εγγύηση η οποία έπρεπε να του έχει παρασχεθεί, απόδειξη η οποία, στην προκειμένη περίπτωση, δεν προσκομίστηκε.
- 93 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, σε περίπτωση ένδικης διαφοράς μεταξύ θεσμικού οργάνου και μέλους του προσωπικού του η οποία αφορά εγγυήσεις παρεχόμενες στο πρόσωπο αυτό από τον Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή από κανόνα χρηστής διοικήσεως, η έλλειψη αρμοδιότητας του εκδόντος την προσβαλλόμενη πράξη θεσμικού οργάνου δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην την ακύρωση της τελευταίας, εκτός αν ο προσφεύγων αποδείξει ότι εθίγη εγγύηση που του παρέχεται (πρβλ. αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 2007, Caló κατά Επιτροπής, T-118/04 και T-134/04, EU:T:2007:37, σκέψεις 67 και 68, και της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Πιπιλιάγκας κατά Επιτροπής, T-689/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:925, σκέψη 62).
- 94 Ωστόσο, δεν υπάρχει λόγος να επεκταθεί η νομολογία αυτή στις σχέσεις μεταξύ της Επιτροπής και τρίτων, δεδομένου ότι οι τελευταίοι, ως μη έχοντες έννομη σχέση με τη διοίκηση, δεν απολαύουν των εγγυήσεων που παρέχονται στους υπαλλήλους της Ένωσης από τον οικείο Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως.
- 95 Αντιθέτως, η νομολογία υπογραμμίζει ότι οι κανόνες περί αρμοδιότητας του εκδόντος την πράξη θεσμικού οργάνου είναι, λόγω της σπουδαιότητάς τους, δημοσίας τάξεως, και ότι οι λόγοι ακυρώσεως που αντλούνται από την παράβαση των κανόνων αυτών όχι μόνον είναι δυνατόν, αλλά επιβάλλεται να εξετάζονται αυτεπαγγέλτως από τον δικαστή της Ένωσης, εφόσον η αρμοδιότητα αυτή αμφισβητείται στο πλαίσιο υποθέσεως που εκκρεμεί ενώπιόν του (πρβλ. απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 2017, Teeäär κατά ΕΚΤ, T-555/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:817, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 96 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ο σχετικός ισχυρισμός της Επιτροπής, να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, παρέλκει δε η εξέταση του δευτέρου λόγου κατά το υπόλοιπο μέρος του καθώς και των λοιπών λόγων ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 97 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

⁹⁸ Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του προσφεύγοντος.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 3ης Ιουλίου 2018, με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο ενέμεινε στην άρνηση παροχής στον ΧΓ προσβάσεως στις εγκαταστάσεις του.**
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

Nihoul

Svenningsen

Öberg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Δεκεμβρίου 2019.

Υπογραφές